

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE.

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘCI5 — Calea Rahovei — 5
Lângă Palatul Justiției

S U M A R

PRO DOMO... de Jurist;

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de casație, secția II: *Frații Thenen cu G. Basoc și Moștenitorii Coroi*;
 Curtea de apel Craiova, secția II: *M. St. Drăgulescu cu D-na Ana Lăcusteanu*;
 Tribunalul Ilfov, secția I: *Maria-Paraschița F. Georgescu cu Maria Stoicescu și alții cu o Notă*;
 Judecătoria ocol. Dorohoi: *G. Cucu cu N. Petrovici*;
 O pretinsă controversă, de d. Ștefan Scriban;
 Baroul capitalei.
 Bibliografii.

PRO DOMO...

Rare ori le vine rindul magistraților, ca să vorbească și despre ei. În fie-care zi defilează pe dinaintea lor, oamenii din toate păturile sociale, și ei sunt chemați să reglementeze drepturile tuturilor.

Procese de milioane, sau de ambițiuni imposibile de evaluat, își găsesc deslegarea în fața oamenilor de legi, îmbrăcați în robe și împodobiți cu hermină, și poate că nu îți dai seama din acei care vorbesc sau ascultă, nu îți dai seama de ceea-ce se ascunde sub mătasa lucitoare. Și când ședințele obositoare le mai lasă răgaz, apoi chestiunile din camera de consiliu — *zise de complect* — vor reține din nou atențiunea lor; deci tot interesele altora, vor cheltui vremea și energia oamenilor de robă. De asemenea, în scrierile lor, în partea de colaborație pe care o consacră revistelor de drept, problemele juridice sunt în primul rind, care absorb întreaga lor activitate; de aceia ei se simt mindri, când constată că unii dintre acești magistrați, găsesc vreme să se ocupe și de corporația din care fac parte, și această mindrie conține și un grăunte de surpriză, când debutanții de erii observă, că cei care sunt pe pragul de a părăsi templul lui Themis, aruncă în urma lor sămînța speranței într'un viitor mai bun, acelor care vor rămîne după ei.

Din toate discursurile care s'au ținut pînă acum, la începutul anului judecătorec, nici unul n'a reușit să impresioneze mai mult corpul judecătorec, ca acele rostite la 1 Septembrie 1904; și recunoștința magistraturii

va fi fără margini, către șefii justiției *asize și debout*, șefi, care ocupă cu toată autoritatea cuvenită, cea d'intîi treaptă a celei de a treia puteri în Stat.

Multe adevăruri s'au spus cu privire la inamovibilitate și întinderea ei; dar, în cea-ce privește partea materială, pare că ar mai fi încă ceva de adăogat. Ne vom permite și noi să studiem în acest loc, situația magistratului român, la începutul veacului al XX și se va vedea că nu are nimic de invidiat.

Vom face acest studiu cu toată sinceritatea, și poate chiar cu multă stringere de inimă; dar e necesar, ca atunci cînd voci autorizate, ne fac să întvedem perspective mai fericite, să spunem tot adevărul, pentru a înlătura miragiul înșelător care ne învăluie și să sperăm că prin aceasta, vom determina curentul sănătos pentru puțină dreptate, în favoarea distribuitorilor de dreptate.

* * *

Dintr'o simplă privire, aruncată asupra magistraturii noastre în ultimii timp, se poate constata că profesiunea de judecător, nu este un scop, ci un mijloc. Pentru cei mai mulți, scopul adevărat se găsește dincolo de bară. Și dacă această constatare nu se poate tăgădui, naște întrebarea: pentru-ce acei care sunt mai pregătiți, din punctul de vedere al studiilor de drept, preferă fotoliului de magistrat pe acela de avocat?

Pentru ce majoritatea nu consacră — vorbim de cei amovibili — de cit citi-va ani, funcțiunilor judecătorești, și de îndată ce situațiunile materiale echivalente li se oferă, merg să îngroașe numărul celor ce pledează?

Răspunsul nu e de cit unul: Funcțiunea de magistrat impune prea multe obligațiuni. În adevăr, pe lângă calitatea indispensabilă omului de legi — *impavidum ferient ruinae* — și pe lângă o cultură cu totul superioară, fiind date multiplele chestiuni de ori-ce domeniu pe care le are de rezolvat, mai trebuie să corespundă și la o mulțime de neînlăturabile nevoi.

De alt-fel, concepția pe care lumea modernă și-o face despre judecător, este atît de pretențioasă, în cit cu multă dificultate se poate corespunde acestei concepțiuni.

Prima condițiune este ca moralitatea magistratului să fie, atât la tribunal cit și în afară, ireproșabilă. Femea lui Cesar nu trebuie măcar bănuită. Cutare X sau Y, funcționari înalți și ei, însă mult mai bine retribuiți, își pot permite luxul de a da drum liber slăbiciunilor lor, și un pahar de vin într'un local cu o reputațiune indoelnică, or un scandal întâmplat unde va, între același înalt personagiū și soția ori fiica unuia din buniți săi amici, sunt exerciții permise. Chiar cei mai ortodoxi, în ale moralei, îl vor scuza. «Ce vrei, e om și el, și se știe că: *Homo sum et nihil...*» Opinia publică acoperă cu indulgență mica pecadilă.

Ah! dar d-nul cu scandalul este un magistrat! . . . , atunci toate săgețile aceleiași opinii publice, nu vor fi îndestulătoare pentru a isbi în eroū. Auziți, d-lor, un magistrat! El care e ținut să dea exemplul cinstei desăvârșite; el, care are spada dreptății, cu care trebuie să isbească în acei care înfring regulile impuse de morala socială, să le calce el însuși? Să iasă afară din templul zeiței Themis, un asemenea profanator. De la un capăt al țării pînă la cel'alt, lumea comentează, interpretează faptul, îi dă proporțiuni care depășesc realitatea, și în fine, decretul salvator apare: D-nul X este înlocuit cu D-nul Y.

Pînă eri, judecătorul făcea și el parte dintr'un grup de oameni oare-care, morali și ei, sau cel puțin de moralitatea generală a orașelor noastre; de îndată ce decretul de numire a apărut, toate ideile comune mediului din care ese, întreaga lui mentalitate cată să fie schimbată.

Funcția la care e chemat îl transformă într'o ființă aparte, un fel de semi-zeū, care nu va trebui să găsească de cit în el însuși, îndestularea tuturilor aspirațiilor sale.

Pînă eri l'au sbuciumat pasiunile ca pe or care din acei din jurul său; pînă eri sufletul lui era duios și simțitor la sentimentele omenești, care se desfășurau sub ochii săi; azi însă, cînd și-a încins cordonul de *moire*, nimic și nimeni nu'l va impresiona.

Va plinge soția înșelată în speranțele sale, va sus-pina părintele nepuncticios după o bucată de pline, cerută prin judecată progenitureri sale se vor fi tăvălit în pulberea după stradă, foști înalți demnitari, din cauza pasiunilor politice . . . , pe fața judecătorului impasibil, nici-un mușchiu nu se va mișca. El nu e om, lui i se cere să fie mai presus de cei-l'alți, el e un fel de ființă supranaturală — *le sur homme* — imaginat de fantasia unui Nietzsche.

Ministrul de pînă eri și cel de mîine, va expune cauza cu întreaga ardoare ce'l caracterisă și cu care răușește să înflăcăreze mil de inimi; va căuta să distrugă pe adversarul începător, grație ascendentului ce omul ajuns și puternic îl are asupra debutanților, și cu gestu-l larg, cu vocea-l tunătoare și într'o poză ciceroniană va fini zicînd: «Aș vrea să văd și eu o hotă-

rîre dată alt-fel de cum gîndesc. . . . » De cele mai multe ori hotărîrea ese alt-fel, cu toate că cel ce judecă știe bine că e de ajuns o vorbă șoptită la locul și momentul oportun, pentru ca postul său să fie cedat altuia; dar, conștiința dreaptă a magistratului modern nu se va înduioșa de nimic, și nu se va înspăimînta de nimeni.

Ce admirabil rol are de îndeplinit judecătorul în societate, și cit este de adevărat că acel care îmbracă roba, trebuie să se desbrace de tot ce este pasiune; dar, pentru-ca să corespundă acestei idei unanime, pe care toată lumea și-o face, cu drept cuvînt, despre el, să ne întrebăm puțin: ce sacrificii face societatea pentru magistrați?

Se știe, că în momentul de față, un om normal nu poate să își termine studiile universitare — împreună cu inevitabilul an de voluntariat — de cit pe la etatea de 23—24 ani. În cazul cînd tînărul trece și un doctorat, atunci etatea de 27 sau 28 ani, va fi aceea cînd va putea debuta; și dacă cunoștințele puternicilor zilei sunt destul de numeroase, și dacă situațiunile de politică locală se pot rezolva cu un decret de numire, atunci aspirantul va fi numit într'un post. Că sunt miniștrii excepționali, care în afară de partea politică se mai interesează și de studiile făcute de candidat, precum și de modul lui de-a se fi condus etc., etc., nimeni n'o poate contesta; aceștia însă de și încep să devie mai deși, totuși trecerea lor pe la Justiție încă represintă o epocă, pe care magistrații nu o uită; dar cine nu știe iarăși, cum unii dintre miniștrii își îndeplinesc sarcina! La fie-care opt zile, amovibilul simpțea un fel de gol în sufletul său și își zicea: Fi-va oare rîndul meu?

În sfîrșit, în magistratura țării noastre se debutează între 24—27 ani. Care pot fi trebuințele imediat necesare unui om de această vîrstă, și în situația în care se găsesc magistrații? Să facem un calcul cit se poate mai exact, ținînd seamă de mijlocia cheltuelilor de trai, în afară de capitală, unde trebuie să se adauge cel puțin 20% peste cifrele de mai jos.

Masa	80—100, mijlocia . . .	90 pe lună
Casa	45— 65	» . . . 55
Haine și încălțăminte (2 costume, palton, pardesiu, 2 pălării și 3 perechi de ghete)		
530 pe an, vr'o		45
Lengerie (cămăși, cravate, mînuși etc.) . . .		10
Coafor și bae		10
Spălatul		15
Cărți și abonamente la reviste		20
Tutun, dacă fumează		15
Încălzit pe tot anul 150, deci cam		12
Diverse (mărți, tranv., jurnale etc.)		30
Spectacole și concerte		10
Totalul		312

Iată cit trebuie unui ajutor de judecător, substitut sau supleant, pe fie-care lună, pentru ca să facă față tuturilor nevoilor. Cit primește de la Stat? În mînă nu i se dă de cit 232,35, adică două sute treizeci și doi lei, pe

cînd în realitate nevoile sale sunt cu mult mai numeroase. Surplusul de 79.65 lei, de unde să și-l procure magistratul debutant, pentru ca să poată trăi cît mai modest ?

Și dacă se mai adaugă peste suma de mai sus, încă un bilet pentru balul patronat de soția Președintelui, a Colonelului, or a d-lui Prefect ; sau un bilet de drum de fer, or o trăsură în împrejurări imposibile de evitat ? ! De sigur că cifra de 79.65 este departe de cea reală. Ce-i rămîne să facă acest semi-zeu, această conștiință inebriabilă, acest caracter de-o rigiditate stoiciană ? Cu ce să-și completeze deficitul de lei 955.80 pe fiecare an ?

Nu sunt de cît 3 căi de ales : una cinstită dar funestă, a doua incorectă dar îngăduită, și o a treia pe care o urmează generalitatea debutanților.

Mai întîi, cea-ce nu li se ajunge, își vor procura magistratul, ca lumea din jurul lor ; vor imprumuta la amici dacă au—și au foarte mulți cînd sunt magistrați—și vor imprumuta încă la cel d'întîi cămătar, or societate de economii, care ia numai 18% pe fiecare an. În acest mod, tînărul nostru, va putea face bună figură în localitate, și și va permite luxul de a schimba încălțămîntea în cas de vreme rea, or și va pune o cravată ceva mai deschisă și care nu prea duce la tăvăleală. La scadența polița nu se achită, și semi-zeul trăește cu frica continuă ca să nu se afle la Centru, și cite-o dată, limbile rele, încep a răspîndi svonul că chiar rezoluțiunile datornicului, se resimpt de obligațiunile-i materiale.

Un al doilea mijloc, consistă în deciziunea fermă de a nu depăși cu cheltuelile, aceea ce cîștigă. Nu se va duce la restaurantul unde mîncă toată lumea bună, ci se va mărgini, să intre pe din dos la circiumarul, care face și o pseudo-bucătărie. Va reduce suma pentru cărți, și va mai reduce și din suma necesară încălzitului, pentru-că iarna nu va face de cît foarte rar focul. Celor indiscreții le va răspunde că așa a fost crescut, frigul fiind igienic ; dimineața însă, odată cu odăiașul, va da fuga la judecătorie or la tribunal, pentru ca să găsească căldura ce nu și poate plăti. Va mai reduce și din chirie, precum și din tot ce s'ar mai putea... ; însă, cine va da considerațiune unui astfel de sălbatic, care trăește izolat, în afară de cercul acela, cari pot să și facă o viață omenească ? Pe de altă parte, cît timp va sta în magistratură, în asemenea condițiuni, nu va fi pentru el un prea mare sacrificiu ?

Apoi, fără cărți, forțamente va rămîne în urma altora, și mai ales în urma celor cari se găsesc dincolo de bară ; pentru că, se știe, că nimic nu se uită mai lesne de cît dreptul, pe care repaosatul Tocilescu îl compara cu o pădure, și pe care cu cît o vei parcurge mai des, cu atît mai mult îi vei cunoaște toate părțile ascunse ; or, dacă judecătorul, în lipsă de cărți și de multe ori chiar de legi—pentru că nu toate instanțele le posedă—va face foarte rare curse în domeniul drep-

tului, nu riscă el să rătăcească calea cea adevărată, și să nu se mai poată orienta la un moment dat ?

Cine va perde în acest cas ? Justițiabili, cite-o dată, și magistratura tot-d'a-una. Și atunci, ori-ce aprecieri de nepricepere și insuficientă pregătire, vor fi permise lumei din afară de Palatele de justiție și în special din partea oamenilor de drept.

Mai e în fine un ultim mijloc, și acesta e cel care se practică de mai toți. Fiind că magistratura nu mai poate fi un scop, fie-care, după cum ziceam, o transformă într'un mijloc, pentru a și realiza scopul. De acilea schimbarea multor judecători, în factori ai puterii executive. Unii conduc județele, alții comunele—cel puțin acolo unde acestea depind de puterea centrală,—și însă și polițiile se pot flata de a fi atras cîțiva buni judecători. Pentru ca cine va să și părăsească viața de calm și reflecțiune, pentru o altă viață cu mult mai activă, dar tot atît de nesigură, trebuie să credem că sunt și avantajele materiale, care atrînă în cumpănă. Pe de altă parte, nu se publică un concurs la facultățile noastre, fără ca magistrații să nu fie printre cei d'întîi concurenți. La Iași, pentru o catedră de drept civil, din 5 candidați, 3 sunt magistrați ; d'asemenea, pentru o catedră de la școala silvică de la Brănești, printre candidați, erau înscriși 5 magistrați, toți titrați (doctori în drept din Paris) și toți bine văzuți. Pentru ce desertțiunile acestea ?

Iată o constatare, care trebuie să îngrijească pe toți acei, cari au dor de progresul magistraturei.

S'ar putea face obiecțiunea următoare. S'ar putea susține că acei cari n'au mijloace îndestulătoare, nu trebuie să primească un post. Să lăsăm faptul pe care logica cea mai elementară îl dictează și anume că munca individului cată să fie răsplătită, cel puțin cu atît cît este necesar existenței lui, în situația socială în care se găsește ; dar, presupunind că Statul românesc, ar dispune la un moment dat de 627 tineri cu averi proprii, și că legiuitorul ar transforma magistratura într'un fel de funcțiune onorifică, care ar fi rezultatul ? Obiecțiunea ar fi ridiculă, și în ce privește consecințele ne abținem să le întrevădem, nu numai pentru că ne am găsi în fața unei imposibilități de fapt, de oare-ce oamenii bogați nu înțeleg să și petreacă viața în aer confinat, cu boli de stomac și cu creerul istovit de surmenagi ; dar, pentru că ar fi cea mai flagrantă contradicție, a principiului dominant în societățile moderne, a căror tendință este către abolirea privilegiilor și confundarea tuturilor claselor sociale, sau în tot cazul solidarizarea lor, pentru cooperarea la binele comun. Or ce încercare în sensul opus, ar periclita existența a însuși corpului social.

Să revenim la studiul situației materiale a magistratului român. Ajutorul de judecător și asimilații săi, nu și pot schimba pozițiunea de cît după 3 sau 4 ani, atunci cînd statul le va mări leafa cu încă 100

lei. Un alt fapt însă se petrece în viața magistratului. A ajuns și el etatea de 30 ani, deci mijlocia vieții, cind ori-ce om trebuie să 'și pue marea chestiune: trebuie sau nu să se căsătorească? Unii, și aceștia sunt cei mai numeroși, preferă celibatul, pentru că 'și dau seama de imposibilitatea în care se găsesc de a răspunde, la toate nevoile materiale ale unei căsnicii; alții, răspund afirmativ, adică se căsătoresc, și dacă cum va nu au șansa să caute odată cu viitoarea soție și situația materială, începe pentru ei cea mai tristă perioadă, goana după traiul zilnic. Inchipuiesc-și cine va, dacă e posibil să se ție casă cu 11 lei pe zi!! Și cînd mai vin și copii!! Măcelarul și brutarul, pot spune multe pe socoteala bietului budget, al șefului parchetului său al judelei de ocol din multe localități. Că sunt și alții, care prin căsătorii bogate cîștigă o situațiune materială independentă, nimeni nu o contestă; întrebarea este: cîți pot fi dintre aceștia?

Și cu cît ne urcăm în sus, cu atît vedem aceeași situație precară, aceeași grijă a zilei de mîine. «C'est un pur sophisme de prétendre qu'un magistrat se grandit du peu de lucre de ses fonctions. La vérité est que d'une part, il doit tenir son rang, ce qui ne lui est possible que dans certaines conditions pécuniaires... D'autre part le magistrat, dégagé des préoccupations matérielles et des soins de la vie courante, s'absorbera plus aisément dans sa tâche. Enfin, l'argent n'ayant pas à ses yeux la valeur d'une chose rare et convoitée, il n'obéit pas, dans l'allocation des dommages-intérêts, à des considérations étroites et mesquines. Il lui est permis de voir les choses de haut» (1).

Primul președinte al Inaltei Curți de casațiune, cel d'întîi printre cei d'întîi, primește în mîină 14 mii de lei pe an, pe cînd acelaș post, în Franța, e plătit cu 30000, și în fine, în Anglia, cu care nu putem să ne comparăm, cel mai rău plătit dintre judecătorii săi, are mai mult de 35 mii lei cu o pensie de 25 mii, față cu marele lord cancelar, al cărui salariu anual este de 250000 lei. Este adevărat că numărul judecătorilor englezi nu este așa de mare ca la noi sau ca în Franța; însă, nu e mai puțin adevărat, că dacă se face calculul populației se observă și la noi, aproape 12000 locuitori pentru un magistrat; deci, păstrînd aceleași proporțiuni, balanța ar inclina tot în favoarea judecătorilor noștri.

Numai insuficiența salariilor poate să ne explice pentru-ce, din cei 300 doctori în drept din Paris și Berlin (2), magistratura nu posedă de cît 4% și pentru ce unii dintre cei care fac parte, caută să o părăsească mai de grabă...

(1) *La Revue* No. 7 de la 1 Aprilie 1904, p. 287 «La justice anglaise» de L. Rivière.

(2) Se găsesc în magistratură, la 1 Ianuarie 1903: D-rî în drept din Paris și Berlin 30, din Bruxelles 15, Liège 11, Gand 5, Tuluza 2, și cite unu de la Roma, Heidelberg, Lipsca, Berlin și Berna. Se știe, că în Belgia și chiar în Elveția, nu se cere diploma de baccalaureat, ast-fel că se clasează doctoratele acestor facultăți, sub diplomele Facultăților noastre de drept.

Nu s'ar putea oare găsi mijlocul ca să se schimbe o ast-fel de stare de lucruri? Cuvintele demne, rostite la începutul anului judiciar, de magistrații cei mai înalți ai acestei țări, rămîine-vor fără nici-un eco? Pentru magistratură, pentru acest factor indispensabil bunului mers al societăților moderne, noi nu credem.

Jurist

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 3 August 1904

Președenția D-lui N. M A N D R E A, Președinte

Frați Thenen cu Gh. Basoc și Moștenitorii Coroi

Urmărire imobiliară. — Moșie urmărită în mod silit. — Pădure situată pe acea moșie. — Cumpărătorul acelei păduri. — Condițiunile de îndeplinit din partea acestui cumpărător pentru ca să i se respecte contractul din partea eventualului adjudecator al moșiei. — Afpte și publicațiuni. — (Art. 505, 506, 517, 722 și 723 din Pr. civilă).

Cumpărătorul unei păduri de pe o moșie urmărită în mod silit, spre a obține respectarea contractului din partea eventualului cumpărător (adjudecator) al moșiei, trebuie să stăruie a'și trece acel contract de vânzarea pădurei în afpte.

Decisiunea 302/904.—Casată, în urma recursului făcut de Frați Thenen, ordonanța de adjudecare a Tribunalului Tutova cu No. 676/904, dată în proces cu Gh. Basoc, Moșt. Coroi ș. a.

Curtea,

Ascultînd citirea raportului făcut în cauză de d. consilier I. Prodan.

Pe d-nul avocat M. Antonescu în desvoltarea motivelor de casare.

Pe d-ni avocați C. Disescu și P. Borș în combateri.

Deliberînd,

Asupra motivului de casare relativ la violarea art. 505 și următorii din proc. civ.:

«Violarea art. 505, 506, 517, 722 No. 10 și 723 pr. civ. și exces de putere.

«Tribunalul a ne socotit dispozițiunile de lege sus menționate, după care trebuie să figureze în afpte și publicațiuni, nu numai sarcinile reale asupra imobilului urmărit, dar și alte împrejurări ale imobilului, cum este vânzarea pădurii, transcrișă înaintea comandamentului, care făcută în asemenea condițiuni este opozabilă adjudecatorului de altmîntrelea de și acest drept prin trecerea pădurei se transformă într'un drept mobilier nu e mai puțin adevărat că pînă la tăere el are de obeict o parte din fond arborii făcînd parte din imobil pînă la despărțirea lor de sol.

«Tribunalul a mai comis un exces de putere și a nesocotit regulile relative la efectele ipotecii dreptul de administrațiune și folosință; prin urmare dreptul de a da o pădure în tăere în condițiile prevăzute în contractul fraților Thenen».

Avînd în vedere ordonanța de adjudecare supusă recursului:

Considerînd că se constată că în contra urmăririi moșiei Coroești recurenții au făcut contestație și au cerut ca în afpte și publicațiuni să se prevadă că pădu-

rea aflată pe acea moșie este vîndută lor printr'un contract încheiat înainte de urmărire;

Că tribunalul prin sentința No. a respins această contestație, pentru motivul că cumpărătoarea unei păduri spre tăere nu are pînă la tăere de cît un drept mobilier și personal și un asemenea drept nu are a fi respectat de terți, cumpărător al fondului;

Considerînd că vînzarea pădurei aflată pe moșia urmărită trebuie să fie trecută în tot cazul în afișe și publicațiuni, dacă existența acelei vînzări e probată, pentru ca noul proprietar al moșiei să fie încunoscînt că va avea să respecte dreptul cumpărătorului acelei păduri; că cumpărătorul unei păduri de pe o moșie urmărită în mod silit spre a obține respectarea contractului din partea eventualului cumpărător trebuie să stăruie a-și trece acel contract de vînzarea pădurii în afișe, căci alt-fel este expus;

Considerînd că de și recurentul a căutat prin contestația făcută a obține recunoașterea contractului de cumpărare a pădurei și menținera în afișe ca o împrejurară neapărat de știut, și de și Tribunalul trebuia să admită contestația și să ordone a se face mențiune în afișe de acel contract, Tribunalul o respinge prin o discuțiune cu totul fără scop asupra naturii dreptului cumpărătorului unei păduri.

Pentru aceste motive, Curtea, fără a mai discuta cel-alt mijloc de casare, admite recursul, etc.

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA, Secția II

Audiența de la 30 Ianuarie 1904

Președinția D-lui G. D. BILDIRESCU, Președinte

M. St. Drăgulescu cu Ana A. Locusteanu

Decizia civilă No. 12

Poprire. — Creanțele pentru care se poate face poprire. — Creanțe scăzute și exigibile. — Pensie alimentară datorită lunar. — Pentru cari rate se poate face poprire. — (Art. 455, 462, 1022 și 1023 Codul civil).

Poprirea nu se poate face de cît în virtute de titluri autentice executorii sau chiar și private neexecutorii, în ori ce cas însă, creanța în virtutea căreia se efectuează poprirea în mîna celui de al treilea trebuie să fie ajunsă la scadență, adică exigibilă.

Ast-fel, cînd obiectul unei obligațiuni este o prestație periodică și succesivă a unei sume de bani plătilibilă pe fie care lună, — cum ar fi o pensie alimentară lunară, — și ca atare exigibilă numai după trecerea acestei perioade de timp în viitor, poprire nu se poate face de cît pentru ratele scăzute și exigibile nu și pentru ratele viitoare.

Curtea,

Avînd în vedere apelul făcut în termen de către M. St. Drăgulescu, în contra sentinței civile a trib. Dolj secția 3-a cu No. 119 din 8 Decembrie 1903, prin care admitîndu-se cererea d-nei Ana A. Locusteanu, se validează poprirea reclamată de dînsa, în mîna Băncii comerțului din Craiova, a sumei 10910 lei, deponată de apelant la acea casă, obligînd pe numita bancă, ca să plătească creditoarei popritoare din menționata sumă, cîte 100 lei, calculați pe fie care lună, cu începere de la 24 Iulie 1902, pînă la executarea sentinței, ca echivalent al ratelor deja scăzute din pensiunea alimentară, prevăzută în decizia Curții Craiova s. II No. 116/903, iar restul să fie vărsat la Casa de depuneri din care se va plăti intimată în apel, ratele viitoare ale pensiunii alimentare, neajuse la scadență;

Auzind pe apelant în dezvoltarea motivelor de apel, pe intimată în combateri și pe Ministerul public în concluziunile sale;

Avînd în vedere că prin decizia acestei Curți No. 116/903, rămasă definitivă și investită cu formula executorie, intimata Ana A. Locusteanu, a fost îndreptățită a primi o pensie alimentară de 100 lei pe fie care lună, cu începere de la 24 Iulie 1902, și pînă la majoritatea copiilor săi Marius și Eugen, născuți din căsătorie legitimă cu apelantul;

Considerînd că obiectul obligațiunii apelantului e prestația periodică și succesivă a sumei de 100 lei, plătilibilă pe fie care lună, și ca atare exigibilă numai după trecerea acestei perioade de timp în viitor.

Considerînd că poprirea conf. art. 455 și următorii din Pr. civ., nu se poate face de cît în virtute de titluri autentice executorii sau chiar și private neexecutorii, în ori ce cas însă, creanța în virtutea căreia se efectuează poprirea în mîna celui d'al treilea, trebuie să fie ajunsă la scadență, adică exigibilă, întru cît art. 1023 C. civ., statornicește lămurit că aceia ce se datorește cu termen, nu se poate cere înaintea termenului, iar art. 1022 declară hotărît că termenul să deosebește de condiție, între aceia că nu se suspendă angajamentul, ci numai amină execuțiunea. Ori poprirea este un act de urmărire propriu zis și cine zice urmărire, zice executare silită, ori conform art. 1022 și 1023 din Cod civil, menționate mai sus, deinde creditorului dreptul său pentru a urmări în justiție pe debitorul său, pentru o obligațiune ne ajunsă la termen; Că ceia ce taie or ce nedumerire în această privință, e art. 462 din Pr. civ., care decide că or ce creditor al debitorului urmărit, a cărui creanță e liquidă și exigibilă va putea interveni la judecata de poprire prin petiție simplă în cursul instanței conform art. 399 Pr. civilă;

Considerînd ca în speță, intimata Ana Locusteanu poprid în mîna Băncii comerțului suma de 10910 lei deponată de apelant, atît pentru ratele pensiunii alimentară scăzute și exigibile pînă în prezent cît și pentru cele viitoare, pînă la majoritatea copiilor a depășit dreptul său, de oare ce, dacă era just a fi se admite de trib. prin sentința apelată, prima parte a cererei, urma a i se respinge, cea de a doua ca contrarie legii. În adevăr, poprirea conține într'însa o măsură de conservățiune, atuncî cînd creanța de și exigibilă e contestată în ființa or în cîtul ei, odată însă ce creanța a fost declarată de trib. constantă și liquidată și prin urmare poprirea validată, aceasta devine, din măsură conservatorie ce era pînă aci, al cărui scop tindea d'a pune lucrul poprit sub mîna justiției, lovîndul de indisponibilitate în mîna terțului, o măsură de executare silită, întru cît de la această dată, proprietatea lucrului poprit, a devenit proprietatea proprietarului, și terțului nu poate a se libera de cît plătindu-l creditorului urmărit;

Considerînd că, teama de care trib. vorbește în hotărîrea apelată, cum că debitorul ar putea să disipe suma poprită, și minorii să rămîie privați de pensiunea lor alimentară, nu conține nici un temelîu juridic, întru cît creanța alimentară, ca or care alta chirografară conform art. 1718 C. civil are drept gagiū întregul patrimoniu al debitorului, care se compune din bunurile acestuia, presinte și viitoare, mobile sau imobile, și care e primitor de mîrire sau micșorare prin achișițiuni sau înstrăinările ce acesta ar face, exceptîndu-se bine înțeles, reaua credință;

Că așa fiind sentința apelată cată a fi reformată în parte, obligîndu-se Banca comerțului a plăti intimatei, din suma poprită, numai aceea care corespunde ratelor scăzute de la 26 Iulie 1902 pînă în prezent, rîmînd restul la dispoziția debitorului urmărit;

Pentru aceste motive, admite în parte apelul făcut de către M. S. Drăgulescu, și menține validarea poprirei efectuată de portărelel D. Polihronie, prin procesul verbal cu data 4 Noembrie 1903 numai în ce privește sumele exigibile pînă în prezent din suma poprită, etc.

(ss) G. D. Bildirescu, C. Georgescu, Ath. Herescu, D. Gârleşteanu, C. A. Mitescu.

TRIBUNALUL ILFOV, Secția I

Audiența de la 22 Aprilie 1904

Președenția D-lui V. I. RIUREANU, Judecător

Maria-Paraschiva F. Georgescu cu Maria Stoicescu și alții
Sentința civilă No. 324

Sucesiune. — Legatar particular. — Cererea legatului. — Persoanele de la cari trebuie să facă această cerere. — (Art. 895 Cod civil).

Sucesiune. — Moștenitor ce figurează într'un proces relativ la moștenire și pune concluziuni. — Dacă prin aceasta face act de moștenitor. — Dacă se mai poate prevala de o renunțare posterioară la moștenire.

1. Legatarul unei fracțiuni de ereditate trebuie să ceară legatul său de la crezii rezervatari, și în lipsa acestora, de la legatarii universalii.

2. Moștenitorul care a figurat într'un proces relativ la moștenire, fie chiar ca pîrit, și a pus concluziuni, prin aceasta a făcut act de moștenitor, ast-fel că nu se mai poate prevala de un act de renunțare la moștenire făcut posterior figurării sale în acel proces.

S'a ascultat din partea reclamantelor d-l advocat Panaiteșcu, iar din partea pîritei pe d-l advocat I. N. Cesărescu.

Tribunalul,

Asupra opozițiunii făcută de Maria-Paraschiva F. Georgescu, contra sentinței acestui tribunal cu No. 821/902, prin care s'a admis acțiunea intentată de Marița Ignat Filipovici, Maria Stoicescu, Tina P. Vladimirescu și s'a obligat Maria-Paraschiva F. Georgescu la plata sumei de 1500 lei, i s'a acordat 50 lei cheltueli de judecată mai obligîndu-se să plătească către stat suma de 88 de lei și 40 bani și către portărei suma de 13 lei și 90 bani drept taxe și timbre;

Avînd în vedere susținerile ambelor părți;

Avînd în vedere că reclamantul pretinde această sumă ca reprezentînd legatul său lăsat de defunctul Florea Georgescu. Intr'adevăr, prin testamentul autenticat de acest Tribunal, Secția de Notariat la No. 9566/900 defunctul Florea Georgescu lasă ca moștenitoare cu titlu de legatară universală a averii sale pe soția sa Maria-Paraschiva Georgescu, defendoarea de azi, și tot prin acelaș testament numitul defunct lasă reclamantelor cite 1500 de lei;

Considerînd, în drept, că conform art. 895 Cod civil legatarul unei fracțiuni de ereditate va cere promisiunea de la crezii rezervatari și în lipsa acestora de la legatarii universalii;

Că dar defendoarea în calitate de legatară universală a defunctului Florea Georgescu urmează a fi obligată a plăti reclamantelor legatele lăstate lor;

Avînd în vedere că defendoarea astăzi în opoziție prezintă certificatul Grefei acestui tribunal No. 10388/903 dovedind că a renunțat la succesiunea rămasă pe urma defunctului său soț Florea Georgescu, și susține că din acest moment dînsa nu mai poate fi obligată să execute testamentul, și prin urmare, să predea legatele; de altă parte reclamantele susține și dovedesc chiar că anterior renunțării adică la 29 Ianuarie — căci renunțarea s'a făcut la Martie 1903, s'a prezentat înaintea acestui Tribunal secția I în procesul C. Popescu și Ion Codreanu în care a pus concluziuni, deci a făcut acte de moștenitoare în mod tacit;

Avînd în vedere că defendoarea oponentă opune la aceasta că dînsa nu a reclamat nimic în succesiunea numitului defunct în care cas ar putea constitui un act de acceptare în mod tacit, ci a fost introdusă în proces ca defendoare, deci nu constituie un act de acceptare;

Considerînd că este indiferent dacă defendoarea a figurat ca reclamantă sau defendoare, destul că dînsa a pus concluziuni în proces;

Ast-fel fiind, obiecțiunile ridicate de defendoare căută a fi înlăturate și opozițiunea rămasă ca ne fondată.

Pentru aceste motive, tribunalul respinge ca ne fondată opoziția, etc.

(ss) V. I. Riureanu, Gh. Pherichide

Grefier (s) Slăvescu

Observație. — Art. 895 din Codul civil, traducînd orbește textul francez (art. 1011), dispune că în lipsă de moștenitori rezervatari, legatarul cu titlu universal va cere punerea sa în posesiune de la legatarii universalii; ceea ce necontestat este o inadvertență regretabilă, pentru că, în legislația noastră, legatarul universal neavînd nici odată șezină (art. 889, 891), nu poate da ceea ce nu are. *Nemo dat quod non habet.* Prin urmare, pentru a fi corect, legiuitorul nostru era dator să nu vorbească de loc, în art. 895, de legatarii universalii.

Cu toate acestea, textul fiind expres (*dixit lex*), se înțelege că, în lipsă de rezervatari, legatarul cu titlu universal va cere posesiunea de la legatarul universal, sau de la toți legatarii universalii, dacă există mai mulți, însă numai după ce și acești legatari vor dobîndi posesiunea de la justiție (art. 891). Dacă legatarul universal nu cere punerea sa în posesiune, respingînd legatul, ceea ce el este în drept să facă (*nemo invitus heres*), moștenirea, în lipsă de alți moștenitori acceptanți, va fi declarată vacantă, și legatarul cu titlu universal va îndrepta cererea sa contra curatorului acelei moșteniri. Veđi D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, t. IV, p. 532.

(N. R.)

JUDECĂTORIA OCOLULUI DOROHOIU

Audiența de la 19 Iunie 1904

Gh. Cucu cu N. Petrovici

Cartea de judecată No. 325

Contract de închiriere. — Act sub semnătură privată. — Dată certă.

Tutelă. — Incetarea tutelei. — Acte făcînte de tutore după încetarea tutelei. — (Art. 1410, 1182, 1176, 355 și 390 Cod civil).

1) *Actul sub semnătură privată, de și n'are dată certă, este opozabil moștenitorului universal.*

2) *Tutela încetează prin moartea pupilului, iar actele făcute de tutor după moartea pupilului nu sunt opozabile moștenitorului universal al aceluia.*

S'a ascultat din partea reclamantului Gh. Cucu pe apărătorul D. Gemene, iar din partea pîritului N. Petrovici pe avocatul E. Cănanău.

Judecata,

Avînd în vedere susținerile părților consemnate în jurnalul No. 1897/904 a ședinței din 18 Iunie 1904 și contractul prezentat și vizat de noi;

Avînd în vedere că din expunerea faptelor rezultă următoarele: reclamantul Gh. Cucu în calitate de proprietar a închiriat lui Theodor Petrovici în calitate de tutor al minorei Maria Gh. Petrovici, una odă din

casele din strada Jijia No. 54, ca să păstreze în ea niște lucruri ale minorei cu începere de la 23 Maiu 1901; cum însă Gh. Cucu n'a fost achitat de costul chiriei, reclamă azi suma de 141 lei de la Neculae Petrovici care a fost recunoscut ca moștenitor universal al aversei rămasă pe urma defunctei minoră Maria Gh. Petrovici;

Avind în vedere că reclamantul în susținerea acțiunii sale ne prezintă contractul de închiriere sub semnătură privată legal timbrat făcut între G. Cucu ca proprietar și Theoder Petrovici ca tutore al minorei Maria Gh. Petrovici cu data de 23 Mai 1901 și susține că acest contract este opozabil pîritului de azi Neculae Petrovici de oare ce a fost recunoscut ca moștenitor al defunctei Maria Gh. Petrovici;

Avind în vedere că pîritul în apărare opune următoarele două obiecțiuni:

1) Contractul sub semnătură privată făcut între Gh. Cucu și Th. Petrovici nu-i este opozabil de oare ce n'are dată certă de cît de la viza administrației financiare Dorohoi (adresa No. 2039 din 7 Iunie 1904); și, 2) Acest contract nu-i este opozabil de oare ce admițind că dată de 23 Maiu 1901 ar fi certă totuși Theoder Petrovici la această dată nu mai putea lucra în calitate de tutore, căci pupila Maria Gh. Petrovici deja decedase, după cum se constată din dosarul de tutelă No. 206/98; așa că nu pe această cale este ținut a răspunde față de reclamant;

Considerind că așa cum se prezintă desbaterile, în drept trebuie să ne pronunțăm asupra următoarelor două chestiuni:

1) Dacă un act sub semnătură privată presupus că emană de la autorul unei averi este el opozabil sau nu moștenitorului universal, și

2) Un act sub semnătură privată este sau nu opozabil moștenitorului universal, de și acel act este făcut de o persoană care n'avea la acea epocă calitatea ce și-o atribuie în acel act;

Asupra primei obiecțiuni:

Considerind că potrivit art. 1182 C. civ. data scripăturii private nu face credință contra persoanelor a treilea interesate; în speță contractul fiind sub semnătură privată, este oare opozabil moștenitorului universal, pîritul de azi?

Considerid că din sentința trib. Dorohoi No. 83/904 se constată că pîritul Neculae Petrovici a fost recunoscut ca moștenitor universal și pus în stăpînirea aversei rămasă pe urma defunctei minore Maria Gh. Petrovici;

Considerind că moștenitorii universalii sunt reprezentanții autorului și că ei își trag toate drepturile din acele a persoanei care reprezintă în speță a defunctei Maria Gh. Petrovici; că cuvîntul reprezentant denotă două idei esențiale, succesiunea persoanei la drepturile alteia și ca consecință identitatea de poziție sau de situație în privința drepturilor transmise (D. Alexandresco, vol. VII, p. 182); așa dar urmează că reprezentantul unei persoane decedate nu se poate considera ca o terță persoană din art. 1182 C. civ.;

Că așa fiind în speță moștenitorul universal nu poate să se prevaleze de dispozițiile art. 1182 C. civ. ci ea fiind reprezentantul persoanei decedate de la care emană acel act, nu poate zice că n'are dată certă, și 'n consecință prima obiecțiune a pîritului nefiind întemeiată cată a fi respinsă;

Asupra obiecțiunii a doua:

Considerind că din contractul de închiriere făcut între Gh. Cucu și Theodor Petrovici acesta din urmă lucrează în calitate de tutore a minorei Maria Gh. Petrovici la o epocă cînd minora deja decedase, căci contractul e făcut la 23 Maiu 1901 iar minora a decedat la 26 Martie 1901, deci urmează să vedem dacă acest act sub semnătură privată îndeplinește condițiile cerute de lege

pentru a fi opozabil moștenitorului universal, pîritul de azi;

Considerind că este necontestat că tutela încetează sau din cauza pupilului său a tutorului; că din cauza pupilului încetează sau prin majorat, sau prin emancipare sau în fine prin moarte, (D. Alexandresco, vol. II, p. 220);

Considerind că unul din efectele încetării tutelei este și incapacitatea fostului tutor a mai contracta în numele minorului, de oare ce prin încetarea tutelei el încetează a mai fi reprezentantul legal a minorului care a decedat, căci din momentul decedării legiuitorul a prevăzut anumite persoane, cari pot reprezenta pe defunct în toate raporturile privitoare la bunurile rămase;

Considerind că din dosarul de tutelă No. 206/98 se constată că însuși tutorul Th. Petrovici a cerut judecătorecii să convoace sfatul de familie a minorei Maria Gh. Petrovici, care a decedat în ziua de 26 Martie 1901, că de la această dată tutela a încetat și nu se poate obiecta că ea persistă pînă la predarea socotelilor, de oare ce în acest interval numai tutorul este isbit de oare cari restricții, cu privire la facerea anumitor acte;

Că deci tutela încetind la 26 Martie 1901, contractul sub semnătură privată făcut la 23 Mai 1901 în numele minorei Maria Gh. Petrovici nu este investit cu formele cerute de lege pentru a fi considerat ca provenit de la minora decedată și 'n consecință nu poate fi opozabil moștenitorului universal;

Că așa fiind această obiecțiune ridicată de pîrit în apărarea sa fiind întemeiată cată a fi admisă și deci reclamația este neîntemeiată și respinsă ca atare.

p. Judecător (s) M. Balassan.

p. grefier (s) I. Munteanu

O PRETINSĂ CONTROVERSA

Sunt contravențiuni faptele de a arunca, cu nesocotință, asupra cui-va, lucruri puturoase (art. 385, al. 8 C. p.); de a culege sau mînca, pe loc fructele altuia⁽¹⁾ (art. 385, al. 10 C. p.); de a călca sau vătămă, fără drept, cu vitele sau cu piciorul, holdele altuia (art. 385, al. 11 C. p.). În toate aceste cazuri și alte asemenea, poate exista un reclamant, o parte civilă și atunci e întrebarea dacă părțile se pot împăca.

Atari contravențiuni, după distincțiunile cunoscute, pot fi de competența judecătoriilor comunale sau a celor de ocoale. Pentru cazul cînd competența e a judecătoriilor comunale, art. 20 l. j. p. declară categoric că părțile se pot împăca. Ce vom zice însă pentru cazul cînd contravențiunea s'a întimplat în un oraș unde se află o judecătoreie de ocol competentă?

Domnul Corneliu Botez, eminentul nostru amic și coleg, suține că părțile nu s'ar putea împăca dinaintea judecătorului de ocol de cît dacă afacerea ar fi venită în apel de la o judecătoreie comunală⁽²⁾. În această părere, prin urmare, dacă ai avut norocul să comiți contravențiunea la țară

(1) În genere furtul e delict.

(2) Corneliu Botez, Cod. de ședință al Jud. de Pace, p. 53.

și să fi justițiabil de o judecătorie comunală, te poți împăca; dar nu te vei putea împăca, nu vei putea uza de beneficiile art. 20 l. j. p., dacă ai comis contravențiunea în orașul de reședință a unei judecătoria de ocol, căci art. 76 l. j. p. limitează cazurile cînd te poți împăca.

Socotesc că numai enunțarea acestei împrejurări va fi suficientă spre a pune în evidență curiozitatea acestei păreri. În adevăr, să presupunem că un judecător de ocol ar fi judecat o contravențiune de competența unei judecătoria comunale. În acest caz, potrivit art. 188 Pr. p., el va judeca în primă și ultimă instanță, *chiar dacă pedeapsa pronunțată ar fi închisoarea*, ceea-ce e o gravă anomalie, după cum observă d-l Botez⁽³⁾, față de art. 69 l. j. p., care prevede că judecătoria de ocol, cînd funcționează ca tribunale polițienești, nu pot judeca în primă și ultimă instanță, dacă pronunță închisoarea.

Mă întreb: în acest caz părțile nu se vor putea împăca? Necontestat că da, căci judecătorul de ocol însușindu-și competența judecătorului comunal, trebuie să aplice dispozițiunile legii referitoare la căderile acestuia. Și legiuitorul nici n'avea nevoie s'o mai spue aceasta în art. 76, fiind-că o spusese în art. 20 și de aceea a și tăcut.

În soluțiunea noastră părțile se pot împăca fie că contravențiunea a fost comisă la țară, fie că a fost comisă în oraș; căci nu văd nici un motiv care să fi determinat pe legiuitor să i se pară o infracțiune mai gravă sau mai puțin gravă după cum e comisă în oraș sau la țară.

Judecătorul de ocol dar însușind și competența judecătorului comunal (art. 55, al. 2 l. j. p.), se înțelege că va fi obligat să aplice art. 20, așa că luînd act de declarațiunea părților, va constata că acțiunea publică s'a stins prin împăcare.

În acest din urmă sens am și hotărit noi, pentru că dispozițiunile legii trebuesc interpretate unele prin altele, avîndu-se în vedere scopul ei, spre a ne putea da un tot armonic.

Dorohoi, 30 Maiu 1904.

Ștefan Scriban

Baroul Capitalei

Decanatul corpului de avocați din județul Ilfov, publicînd tabloul avocaților înscriși la acest decanat, pe anul curent, am crezut că este bine a face cunoscut numărul lor, cîți sunt titrați, ce titluri au și ce universități le-au liberat, cîți sunt practicanți, etc.

În total sunt înscriși 530 avocați și 163 avocați stagiați.

(3) L. cit.

Printre avocați sunt 483 titrați și 57 practicanți, iar printe stagiați sunt 161 titrați și 2 practicanți (?).

Titrații se impart ast-fel:

Avocații vechi: 303 licențiați în drept din București, 8 licențiați din Iași; 60 licențiați și 49 doctori în drept din Paris; 1 licențiat din Grenoble; 1 din Nancy și 1 din Tuluza; 4 licențiați din Geneva; 20 doctori în drept din Bruxelles, 4 din Gand, și 4 din Liège; un doctor în științele politice din Liège și unul din Bruxelles: 3 doctori în drept din Berlin și cite unul din München, Iena, Heidelberg și Lipsca; doi doctori în drept din Pisa, și cite unul din Turin, Roma, și Neapole; un doctor în drept din Viena; unul din Athena; un licențiat în drept fără arătare de facultate și un domn avocat în dreptul căruia nu se pune nici o mențiune, ast-fel că nu se știe dacă este titrat sau practicant.

Stagiații titrați se impart ast-fel: 135 licențiați din București: 4 din Iași; 11 din Paris; 3 doctori din Paris; 2 din Bruxelles; și 5 din Liège; un licențiat din Bordeaux.

Este încă de notat că nu toți acești avocați pledează: Mulți sunt funcționari administrativi, unii sunt magistrați, alți agricultori, etc.

Bibliografii

Tratat de Drept Civil de d-l profesor D. Alexandresco. Partea I, vol. VIII conține *Convențiile matrimoniale* (34 coli tipar). **Prețul 10 lei.**

Dreptul civil Român în 3 vol. de d-l Profesor C. Nacu, cuprinde întreagă materia dreptului civil, **Prețul** fie cărui vol. 12 lei (3 vol. 36 lei).

Codul comercial cu noua lege a falimentelor, adnotată și comentată de d-nii *Cesărescu & Dan*, însoțit de un **index alfabetic complet**. **Prețul Lei 6.**

Codul de Comerț (vol. I 600 pag. cuprinzînd Art. 1—60) **comentat** de d-l *M. A. Dimitrescu*, profesor la Școala superioară de comerț din București. **Prețul 10 lei.**

Cambila și acțiunea Cambială (5 fascicule apărute) de *Nic. M. Pârvulescu*, magistrat și *C. St. Radianu*, avocat. **Prețul** fie cărei fascicule **Lei 1.50.**

Noua Lege a Timbrului adnotată de d-l *Cesărescu*, însoțită de un **index alfabetic complet**. **Prețul 2 Lei.**

* * *

Oferim prețuri duble și triple pentru primele vol. *Dr. Civil Alexandresco*, mai cu seamă pentru vol. III.

Toate aceste cărți precum și alte diferite opere de Drept se găsesc de vânzare la *Redacția acestui ziar*, 5 Calea Rahovei 5, de unde se expediază la cerere *contra valoare*: mandat postal timbre sau ramburs. *Taxele postale privesc pe cumpărător*. Comandele se vor expedia pe adresa d-lui *Codreanu*, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.

Bușum stărilor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal, *direct la administrația ziarului Curierul Judiciar, București*, sau să plătească la prezentare numai în mîna încasatorilor: *I. Riveanu*, pentru provincie, și *I. St. Tudoroiu*, pentru capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu mactă, prevăzute cu ștampila *Curierului Judiciar*.